

Ἡ Πλατεῖα Ρούγα

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Ὅλιγαι λέξεις ἐκφώνησιν ἐν τῇ ὑπὲρ τῶν Ζακύνθιων προεδπεριδί τοῦ Παροναδοῦ.

σεισμός ἐκεῖνος οὐδενὸς ἐφείσθη. Καὶ τὴν μικρὰν οἰκίαν ἀκόμη μὲ τὰ δύο μικρὰ δωμάτια, ὅπου ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς τῶν «μνημάτων» καὶ τὸ λευκὸν ἐκεῖνο σπιτάκι ὅπου ὁ Σολωμὸς ἐμελλεσε τὰς στροφὰς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὸν γθαμαλὸν ἀκόμη ναΐσκον, ὅπου ὁ Κολοκοτρώνης ὠρτίσθη καὶ ἀπέληθε τῆς ἀνθοστεφοῦς νήσου ἵνα οδηγήσῃ τοὺς ζευγηλάτας τοῦ Μωρέως εἰς τὴν δόξαν καὶ εἰς τὴν νίκην, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ μνημεῖα τῆς ἐθνικῆς δόξης τὰ ἐτραυμάτια καὶ λειποψυχισμένα κλίνουσι ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς συμφορᾶς ἀλλ' ἀντέχοντα ἀκόμη. Παντοῦ ἐρείπια, παντοῦ συντρίμματα, παντοῦ θλίψεις. Καὶ ἀπὸ τὰ ἐρείπια ταῦτα προβάλλει ὠχρὰν τὴν μορφήν τῆς ἡ ἔνδεια εἰς τὸ πρόσωπον γυμνοπόδων παιδίων ἐξαιτούτων τὸν ἄρτον. Ἡ φιλάνθρωπία ζητεῖ νὰ ἐνσταλάξῃ παρηγορίαν εἰς ταῦτα. Καὶ ἡ αὐταπάρνησις ὑλίων φιλάνθρώπων ἔδωκε θάρρος εἰς τοὺς ἀστέγους ἐκεῖνους. Ὅπου κατοικεῖ ὁ ὀλεθρος καὶ ἡ συμφορὰ τανύει τὰς μελανάς τῆς πτέρυγας, ἐκεῖ λευκὴ καὶ ἡ φιλευσπλαγγία πτερυγίζει σπογγίζουσα τὰ δάκρυα καὶ φέρουσα τὸ ἐκλείψαν μειδιῶμα εἰς τὰ παιδικὰ χεῖλη. Ἡ φιλάνθρωπία ὑπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Φόρστερ, ἡ ἀγαθοεργία ὑπὸ τὸ ῥάσον τοῦ Δὸν Ριβέλη.

Τὸ ἔδαφος ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ σειέται καὶ ὁ χειμὼν δὲν ἔπαυσε νὰ μαστίζῃ τοὺς ἀπέλπιδας. Τὴν νύκτα ἐν μέσῳ τῆς ἡσυχίας τῶν ἐγκαταλειμμένων οἰκιῶν, ἀκούονται μακρόθεν οἱ κρότοι τοίχων καταρρεόντων, οἵτινες καθιστῶσι σκληροτέραν τῆς νυκτὸς τὴν φρίκην, οἱ δὲ νευροπαθήσαντες κάτοικοι, ἐν ψυχολογικῇ ταραχῇ εὐρισκόμενοι τρέμουν καὶ ἐκ τοῦ φόβου, τρέμουν καὶ ἐκ τοῦ ψύγους. Τρέμοντας καὶ γυμνητεύοντας τοὺς ἀφῆκα προχθὲς ἀκόμη, ἐν μέσῳ τῶν ἐρείπιων τῶν, ἡ δὲ εἰκὼν τῆς ἀνθοστεφοῦς νήσου δὲν μοῦ παρίσταται πλέον λευκογελῶσα καὶ πλαισιουμένη μὲ ναρκίσοις. Ἡ Ζάκυνθος σπαραχμῆνη, τρέμουσα, πεινῶσα, γυμνητεύουσα μὲ ἀκολουθεῖ, ὡς νὰ λέγῃ ἡ συμφορὰ ἔχει δικαίωμα ἀπάναντι τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς εὐτυχίας. Τὴν χερὰν καὶ τὴν γαλήνην ἦν ἀπόλεσε θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπανεῦρη καὶ οὔτε δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ τὴν παράσχωμεν πλήρη εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Σολωμοῦ, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀγάπην μας θὰ εὐρὴ ἀνακούρισιν, ἀλλὰ εἰς τὴν στοργὴν μας θὰ εὐρὴ παρηγορίαν.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Δὲν ἔσεισαν μόνον τῆς μυροβόλου Ζακύνθου τὸ ἔδαφος τὸ εὐανθὲς οἱ χειμέριοι σεισμοὶ τοῦ Ἰανουαρίου, ἀλλ' ἐκλόνησαν τὴν γῆν ὅλην τὴν ἐλληνίδα, καὶ ἔσπειραν τὸ πένθος εἰς πᾶσαν καρδίαν ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου σύμπαντος τοῦ ἐλληνικοῦ. Συνέβη εἰς τὸ ἔθνος ὅλον ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τῷ θλιβερῷ ὅ τι συμβαίνει εἰς πόλιν ἀποβαλοῦσαν ἐκ θανάτου τὴν εὐειδεστάτην καὶ καλλικωματώτην τῶν παρθένων καὶ βλέπουσαν ὠχρὰν καὶ ἀκίνητον ἐπὶ φερέτρῳ νεκρικοῦ τὴν εὐθαλίαν τῆς χθὲς παι-

Οὖγος Φώσκολος

δίσκην, ἥτις ἦτο τὸ ἀριστον αὐτῆς ἐγκαλλώπιμα, καὶ ἠύφραινε διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς, καὶ ἐγαλήνιζε διὰ τοῦ γέλωτός τῆς. Ἡ Ζάκυνθος εἶνε ὁ κῆπος τοῦ Ἴονίου, εἶνε τὸ ἄσμα καὶ ὁ γέλως τῆς Ἑλλάδος.

Πῶς νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐκεῖνῳ, εἰς ὃν ἐνέπηξαν τὴν καλίαν αὐτῶν αἱ Μοῦσαι, κείται ἡ ἀπέριπτος στέγη, ὑφ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Φώσκολος, ὅστις